

§ 915 obč. zák. Správné jest posléze i zjištění a názor prvního soudu, že výmaz v žalobě žádaný nikterak nemůže býti pokládán za plnění o sobě naprosto nemožné, třebaš bude spojeno s jakýmisi potížemi a vyžádá si ovšem také přiměřené hmotné oběti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) odvolací soud, uznáv žalovaného povinným k výmazu břemena zapsaného na nemovitostech žalobců vl. čís. 67, nepochybil. Jest zjištěno, že se žalovaný, prodávaje nemovitosti vložka čís. 67, žalobcům zavázal břemena žalobci nepřevzatá, k nimž patří i břemeno, o něž jde, vymazati. Že řečené nemovitosti nebyly zmíněného břemene prosty, i když na ně břemeno to z nedopatření knihovního úřadu při odpisování z vložky čís. 20 nebylo přeneseno, dovodil již případně odvolací soud. Z nedopatření knihovního úřadu žalovaný těžiti nemůže a rovněž nemůže se žalovaný své smluvní povinnosti k výmazu sprostiti poukazem k tomu, že se žalobci při opravě (§ 104 knih. zák.) ohledně přenesení břemen do vložky čís. 67 proti opravě nebránili. Žalobci neměli ani důvodu ani povinnosti opravě té se brániti. Okolnost, že ve vložce čís. 67 jsou zapsány i pozemky od mlýna vl. čís. 20 neodepsané, na nichž břemeno, o něž jde, původně nevázlo, není důvodem, pro který by žalovaný nebyl povinen k výmazu, neboť okolnost ta není požadovanému výmazu na překážku. Důkaz naprosté nemožnosti břemena vymazati se žalovanému nepodařil.

Čís. 10885.

Předpokladem žaloby podle § 1435 obč. zák. jest nejen, že se zamýšlený dovolený výsledek nedostavil, nýbrž i, že důvodem plnění byl právě tento zamýšlený výsledek, ať již výslovně nebo z povahy toho kterého poměru plynoucí a oběma stranám poznatelný.

Žaloba podle § 1435 obč. zák. nemá mimo jiné případy místa jen tehdy, pakli ten, kdo dal něco druhému, ač tak učinil též vzhledem k předpokládanému účelu, ani se o tomto účelu nezmínil, ani ho neoznačil způsobem příjemci znatelným, nýbrž jen vniterně se jím obíral.

(Rozh. ze dne 18. června 1931, Rv II 88/31.)

Postupitelka žalobkyně, Eva K-ová, žila ve společné domácnosti se svým bratrem, žalovaným, a konala pro něho práce, začož jí žalovaný slíbil, že dá postoupiti jí anebo jejím dětem domek. Žalovaný však prodal dům jinému a žalobkyně jako postupnice Evy K-ové domáhala se na žalovaném z důvodu kondikce zaplacení nákladů, jež Eva K-ová vynaložila na výživu žalovaného, a za práci pro něho konanou. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Předpokladem žaloby *condictio causa data causa non secuta* jest nejen, že se zamýšlený dovolený výsledek (*causa futura honesta*) nedostavil, nýbrž i že důvodem plnění byl právě tento zamýšlený výsledek, ať již výslovně nebo z povahy toho kterého poměru plynoucí a oběma stranám poznatelný. Chce-li se tedy žalobce dodělati úspěchu, musí tvrditi v žalobě a prokázati, že plnil *ob causam*, a to za určitým účelem, a že tento účel zanikl nebo byl zmařen. Nesprávný jest ovšem názor odvolacího soudu, že k opodstatnění této kondikce jest nutným předpokladem určitá a platná smlouva a že bylo povinností Evy K-ové, by si vyžádala v tom směru závazné prohlášení od žalovaného. Nezbytnou náležitostí kondikce *ob causam*, o níž se opírá žaloba, jest totiž, že to, co bylo dáno vzhledem k předpokládanému budoucímu výsledku, nesmí se zakládati na smlouvě obě strany vízící. Žaloba podle § 1435 obč. zák. nemá mimo jiné případy místa jen tehdy, pakli ten, kdo dal něco druhému, ač tak učinil též vzhledem k účelu předpokládanému, ani se o tomto účelu nezminil, ani ho neoznačil způsobem příjemci znatelným, nýbrž jen v myšlenkách se jím obíral. V souzeném případě bylo však zjištěno, že vše, co K-ová plnila pro společnou domácnost, neplnila *ob causam* a nečinila *animus obligandi*, by něco za to dostala (domek pro své děti), ale proto, že společně žila s dětmi a svým bratrem, bez úmyslu žádati náhradu, a že plnila to na společnou výživu všech. Ostatně o různých dluhích, jež zapravila K-ová v roce 1929, nebylo ani zjištěno, že byly dluhy žalovaného, nýbrž placeny byly, jak vysvítá ze zjištění nižších soudů, pro společnou domácnost, takže nejde rovněž z toho důvodu o plnění *ob causam* ve prospěch žalovaného. Co se týče částky 2.850 Kč jako anuit na domek, byla tato sice vynaložena za žalovaného a měla by žalobkyně nárok na její náhradu (§ 1042 obč. zák., plenární rozh. nejvyššího soudu ze dne 20. března 1931 Pres. 1285/30 čís. 10632 sb. n. s.). Předpokladem tohoto nároku jest však *animus obligandi*, jehož tu podle zjištění odvolacího soudu není, a nebylo ani tvrzeno, že K-ová tento nárok postoupila žalobkyni.

Čís. 10886.

Je-li na jedné smluvní straně více společníků, nemůže se domáhati splnění smlouvy jen jeden z nich, nýbrž jen všichni vespolek.

(Rozh. ze dne 19. června 1931, Rv I 626/31.)

Václav T., právní nástupce Adama T-a, domáhal se na obci K., by byla uznána povinnou dodržeti smlouvu ujednanou roku 1871 mezi žalovanou obcí s jedné a Hynkem Š-em a Adamem T-em s druhé strany a podepsati a odevzdati žalobci pachtovní smlouvu schopnou ke knihovnímu vkladu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto